

[Helge Adam Møller]

den tryghed, som alle i landet har krav på. I Det Konservative Folkeparti hverken kan eller vil vi acceptere en stigende kriminalitet, som alt for ofte rammer helt tilfældige mennesker og i mange år kan give dem såvel fysiske som psykiske skader. Det er også baggrunden for, at skiftende regeringer gennem de sidste 10 år på en lang række områder har gennemført konkrete forslag, som skulle skabe større tryghed i hverdagen og bekæmpe kriminaliteten.

Det er også derfor, jeg hilser justitsministerens forslag til en skærpet indsats mod voldskriminaliteten velkommen. Det er uacceptabelt, at denne kriminalitet i løbet af de sidste 10 år er steget med mere end 50 pct., og hertil kommer, som vi klart og tydeligt har fået det dokumenteret fra politiet, at de enkelte voldsforhold bliver stadig grovere. Det er i virkeligheden den enkeltes personlighed, den enkeltes menneskeværd, som angribes i forbindelse med voldssager, og det finder vi på mange områder langt mere alvorligt end så mange andre typer kriminalitet, for det giver skader for det enkelte menneske, som tit varer resten af livet.

Det har fra nogle sider været anført, at risikoen for at blive offer for voldsudøvelse relativt set, f.eks. målt i forhold til risikoen for at komme til skade ved et færdselsuheld eller ved en ulykke på arbejdspladsen, er beskeden. Jeg mener imidlertid, at synspunkter af denne art ikke kan tillægges afgørende vægt, for de nævnte risici i færdslen eller på arbejdspladsen er jo knyttet til aktiviteter, som er helt nødvendige og samfundsgavnligt, mens tilskadekomst som følge af overlagt voldsudøvelse må opleves – og jeg er sikker på, det er tilfældet – psykisk langt mere belastende end tilskadekomst ved et tilfældigt ulykkestilfælde.

En indsats mod voldskriminaliteten bør ikke tilrettelægges sådan, at der kun sættes ind over for de grove voldsforbrydelser, der efterlader offeret med alvorlige fysiske og psykiske men, for mindre grove overgreb på sagesløse personer kan, selv om de ikke giver varige skadevirkninger, ofte påføre offeret betydelig ydmygelse og andet psykisk ubehag og kan fremkalde en frygt hos offeret, som vel fuldt ud står mål med den frygt, der fremkaldes af et grovere overfald.

Derfor finder vi det nødvendigt at markere samfundets afstandtagen fra den stigende vold ved, at det i et stigende omfang bliver muligt at

skærpe straffen i voldssager. Vi ønsker en sådan skærpelse gennemført ved, at man hæver strafmaksimum i straffelovens §§ 244, 245 og 246 med henholdsvis et halvt, 1 og 2 år. Dermed tilkendegiver vi samtidig, at vi ønsker en ca. 30 pct. højere strafudmåling i forbindelse med de enkelte voldssager, hvad enten det er mindre grov vold eller meget alvorlig vold. Det er et klart signal, som vi håber der kan samles et flertal i Folketinget for at videresende til domstolene.

Det er muligt – vel endda sandsynligt – at en del af voldskriminaliteten begås i affekt eller under indflydelse af alkohol, således at vi må konstatere, at selve truslen om straf kun i ringe omfang har betydning for gerningsmanden i det øjeblik, hvor han begår volden. Dette ændrer dog ikke ved, at hvis Folketinget skærper straffen i voldssager, vil det efter min mening utvivlsomt være dels af stor almen præventiv betydning, dels i overensstemmelse med befolkningens retsfølelse.

På den anden side – og her er jeg helt enig med den socialdemokratiske ordfører – er det også af meget væsentlig betydning for straffesystemets præventive effekt og for befolkningens retsfølelse, at retsforfølgningen i straffesager generelt og helt specielt i voldssager foregår hurtigt og med en tidsmæssig tilknytning til den begåede kriminalitet. Jeg er ganske enig i fru Dorte Bennedsens betragtninger om, at det vil være meget væsentligt at sikre, at en voldsmand hurtigst muligt efter, at han har begået sin kriminalitet, bliver afhørt af politiet, så sagen kan efterforskes, hurtigt bliver stillet for en domstol, får sin dom og, når den endelige dom er afsagt, umiddelbart bliver indsat til afsoning af den. Det problem vil vi gøre alt for at være med til at løse; det er krænkende for offeret, for offerets familie og for andre, der kender offeret, at man indimellem kan opleve, at offeret ligger på hospitalet, mens voldsmanden stadig væk er på fri fod, også i en periode efter, at han har fået sin dom, men endnu ikke er indsat til afsoning.

Lad mig så nævne, da fru Dorte Bennedsen meget klart tog afstand fra en genfremsættelse af et forslag om brug af anonyme vidner: Vi ønsker, at der igen bliver fremsat et forslag, der giver mulighed for i et begrænset omfang at anvende anonyme vidner. Fru Dorte Bennedsen sagde, at anonyme vidner aldrig nogen sin-